

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Csütörtök

24. szám.

Pest, majus 17-kén 1849.

Folyó évi majus 1-től december végeig a Marczius Tizenötödikére ezennel előfizetés nyitatik. — Előfizetheti a kiadóhivatalban (Országut, Kunevalderház) és minden állami postahivatalnál. — Előfizetési ár; Budapesten házhozordással 5 fr., postán borítékban küldve 6 fr. p. p. — Hónapos előfizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el. — Hirdetésekre egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp. fizettetik.

Pest majus 17. 1849.

Tegnaptól mostanig, s kivált tegnap este erősen ágyuzák a mieink Buda várát, míg Hentzi képzelhetlenül gyéren felel, s Pestre úgy szólván nem is lövet.

Esti 9 óra tájban füst s lángok emelkedének a várban. A színház megetti festőterem és tárház égett.

Később iszonyu füstgomoly borítá az eget, láng sokáig nem vala látható, mintha azok világossága ellen küzdene a füst homálya.

Igen, s küzdeni is kelle a világos lángnak, míg kitört, mert a sötétség fészéket gyújtá fel egy szerencsés rombánk.

A hajdani királyi vár gyult fel.

Nagy Mátyásunk szelleme nem türe tovább, hogy álljon az épület, melly féltreértett pietásból nevének gunya.

E palotát Maria Terézia építteté, a koronázottak leghálátlanabbika.

S most e palota három negyede rom, s épen azon része, mellyben királyok és nádorok laktak.

S a derék pesti nép az éj homályán át Éljen harsoga derék tűzörülnének, ki nemzeti szabadságunk s függetlenségünk ez emléket építé.

És legyen ez szerte szabadságot hirdető tűz.

Rendelet.

A legközelebb mult idők, midőn az ország minden oldalról ellenséges megtámadásoktól fenyegetve, midőn annak nagy része ellenség kezében vala, rendkívüli eszközök használatát követelik.

A perczenként felmerülő s perczenként változó események rögtöni intézkedéseket tevének szükségessé.

Igy történt, hogy az ország külön részeiben működő kormánybiztosok, segédbiztosok s hadparancsnokok a körülmények kényszerűségénél fogva a pénzügyministerium előleges tudta s beleegyezése nélkül gyakran rendelkezének egyes kincstári hivatalokkal s gyakran intézkedének a pénzügyministerium hatásköréhez tartozó ügyekben.

Ezen szükség, hála a nemzet ernyedetlen buzgalmának s seregeink vitézségének, megszűnt.

Ellenben szükségessé vált, hogy a kormányzat rendes folyamatba minél előbb visszatérítessék, hogy a kiadandó rendeletek s történendő intézkedésekben egység s rendszer uralkodjék.

Ennélfogva felszólítok az ország külön részeiben működő minden kormánybiztos s hadparancsnokot, hogy a pénzügyministerium alá tartozó hivatalokkal inentül önmagok ne rendelkezzenek, s egyáltalában hatáskörömbe vágó intézkedéseket ne tegyenek, kivévn természetesen oly eseteket, ha rendkívüli körülmények az álladalmom vagyonának rögtöni biztosítását, vagy a hadi mozgalmak halaszthatlan intézkedéseket igényelnének; melly esetekben azonban a tett intézkedésekről engem egyúttal értesíteni el ne mulasztászák.

Erre annál inkább szólitom fel, minthogy a pénzügyek s általában a nemzet vagyonának miképeni kezeléséről egyedül én vagyok a nemzetnek felelős.

Köszönettel veendek azonban minden felvilágosítást vagy javallatot, mellyet velem közölni szivesek volnának; a mint elvárom hazafiságuk s a nemzet ügyébeni buzgóságuktól, hogy az egyes kincstári hivatalokhoz kiadandó rendeleteknek, a mennyiben közremunkálásukat igénybe venném, sikert szerezni igyekezendnek.

Debreczen, majus 11. 1849.

Duschek Ferencz,
pénzügyminister.

A rögtönítélő vegyes bíróságok közvádlnak.

A haza védelmének eszközei sorában az éber örködés és szigor azok ellenében, kik az ellenség átkos céljait segítik elő, hazájok ügyét elárulni nem iszonyodva, oly kötelesség, mellynek kérelhetlenül teljesítése csak a veszély teljes megszüntével szünhetik meg szükséges lenni. E hivatás van a rögtönítélő vegyes bíróságok elébe szabva, melly miként komoly, szinte oly szent, mert célja, megóvni a hont attól, hogy saját keblében emelkedjék a hazafáldozatok ellenébeni ármány s elvetemült árulás.

E rendeltetés sikere, melly illy bűnök kevesbedésében s majd teljes enyészetésében, és a honszerető népek úgy a honárulás büntetésének mulhatlan bekövetkezése, mint a szigornak a bűnök ez osztályába nem tartozó esetekre ki nem terjesztése felőli meggyőződésében nyilatkozni fog, biztosítva úgy lesz, ha e neme a bűnnek tárgyalásban ridegen elválasztva van minden mástól.

Ez okból kötelessége a közvádlnak, a nemzetgyűlés eziránti törvényét a vád megindítására nézve szorosán szeme előtt tartani, s minden oly feladást, melly az ott elősorolt tényekre nem vonatkozik, a rögtönítélő törvényszék elébe terjesztésből kizárni.

Következik ebből, hogy minden olyan eset, melly haza elleni tetteles cselekvésen vagy izgatáson nem alapszik, hanem a veszély óráiban jellemgyávaságból származó nyomorú meggörbődést s meghódolást magában foglal, a rögtönítélő bíróság elébe terjesztendő vád tárgya nem lehet. Illy jellemhiányt a közvélemény méltán sújt, a kedélyek nem ok nélkül ingerülnek fel ellene; de birói eljárás eszközlésének csak ott van helye, hol a törvény rendeli; azon kívül más ösztönt cselekvésében sem bíró sem közvádlnak nem ismerhet.

Ezen általános vonásokban óhajtam utasítani önt arra, hogy a törvény céljának érdekénél fogva, annak rendeletei lelkiismeretes pontossággal megtartására ügyeljen, jelesen mindenkor a vádmegindítást az esetbeli körülményeknek a törvénnyel hű összehasonlítása után eszközölje. Így lesz a törvény, szigorában s egyszersmind határaitban megtartva.

Kelt Debreczenben, majus 11. 1849.

Vukovics Sebő,
igazságügyi minister.

KÖZTÁRSASÁGI DAL.

Harczából jövünk, harcza megyünk,
Isten velünk és fogyerünk.

Igy bukják ellenségünk be
A nekünk ásott verembe:
Bukják el a királyság!
Éljen a köztársaság!

Megvetettük az életet.

A melly rabságra született;
Szabad harcza a mi életünk,
Mi hát szolgák nem lehetünk!
Törjék meg a rabiga!
Éljen a respublica!

Az volna csak ocsmány és rut,
Ha úgy viselnénk háborut,
Hogy a letiprott zsarnok gaz
Tovább is megmaradjon az:
Haljon meg a zsarnokság!
Éljen a köztársaság!

Vérrel áldozánk hazánkért,
Mihelyt tőlünk oltalmat kért;
Egy illy magyar nem viselhet
Vállain idegen terhet:
Le le hatsburg-krónika!
Éljen a respublica!

Apáink is ontottak vért,
És aztán mit nyertek azért? —
Hogy őket a mentett király
Koldultatta lábainál:
Le le büszke királyság!
Éljen a köztársaság!

Rabságunkat sem eléglé,
Bennünk jött tenni semmivé;
Azt akarta még a zsarnok,
„Vesszenek el a magyarok“:
Föl föl veres pántlika!
Éljen a respublica!

Él a magyarok istene,
Ép a magyarok fegyvere;
Mellyet a gaz nekünk mutat,
Neki nyitjuk meg az utat:
„Vesszen el a királyság“!
Éljen a köztársaság!

Bár a királysági eszme
Minden agyból úgy kivészne,
Hogy miatta — olly drága ár —
Ne vérzenék el több polgár:
Csak a jók legjobbika
Éljen, a respublica! —

Rég volt köztünk, hogy tömérdek
Izgágát szült az önérdék;
Most nincs szükségünk bíróra,
Egy harmadik osztóra;
Minek hát a királyság!
Éljen a köztársaság!

Most egymásnak kezét adtunk,
Egy társaságba olvadtunk;
Köztársaságunk van hát most,
Ebben győzünk mi huzamost;
Éljen a köztársaság!
Éljen a köztársaság!!

Nagy László.

Debreczen majus 14-kén.

A mai nap nagyszerű nemzeti ünnepély volt. A kormányzó és ministerek ma tették le az esküt.

A képviselők és felső ház tagjai a ref. nagy templomban vegyes ülést tartottak, tárgy egyetül az eskü letétele volt.

A nép, nemcsak a debreczeni, hanem a városra nagy mennyiségben eljött vidéki is, ellátatlan mennyiségben gyűlt össze már jókor reggel a templom körül.

Feltáratván a templom ajtai, egy nagy része, a melly t. i. helyet kaphatott, bement; a többi a templomot vette körül.

A nemzetország és itt szállásoló rendes katonaság a templom körül fel volt állítva.

Mindenki arcán magyarázhatatlan lelkesültség kinyomása ült; mindenki keblét még soha nem érzett, ismeretlen kéj töltötte el.

Az ünnepély csak jelentőségében és a nép őszinte nemes öröme s lelkesültsége által volt

nagyszerű, de nem külfényben. Nem voltak mesterséggel pompás szertartások előkészítve. Nem voltak ragyogó, sujtásos uracsok. Nem volt megparancsolva az isten kegyelméből a zsarnok kényszerített éljenzése. Távol volt az ünnepélytől minden feszt, pompa és pazar fény; de magasztos volt egyszerűségében, mint a szabad democrat Magyarország népfenségének ünnepe.

Midőn a kormányzó a ministerek kíséretében a templomba lépett, a nép zavarodottnak látszék; látván az egyszerű polgárt, körül lebegve csupán a népfenség által rá ruházott hatalom fény sugaraitól, de távol tőle azon csillogó külfény, melylyet az illy magas állású egyén megjelenéséhez kötni szokott; de a mint zavarodásából magához jött, háromszoros harsány éljennel üdvözölte a férfiút, kiből a hazamentőt tanulta ismerni.

Ekkor az ülés megnyitott.

Elnök Almássy Pál lelkes szavakban tolmácsolta azoni örömét, hogy a kedvező véletlen neki adta azon szerencsét, hogy a független és szabad Magyarország kormányzóját az eskü letételére felhívhatta.

A felhívás után az elnök olvasta az esküformát, a kormányzó pedig utána mondta.

A nép ismét háromszoros éljennel követte szavait.

Az eskü után a kormányzó rövid, de lelkes beszédet olvasott fel.

Beszédének tartalma ez volt: Ő engedelmeséget esküdött az országgyűlésnek, az általa hozott és hozandó törvényeknek és rendeleteknek; de esküjének első része ez: hogy a nemzet függetlenségi nyilatkozatát minden következményében fentartja: ő tehát nyilatkozza, hogy az országgyűlés törvényeinek és határozatainak csak úgy lesz képes engedelmeskedni, ha azok a nemzet függetlenségi nyilatkozatában kimondott elvekkel összeütközésbe nem jönek.

Kérte az országgyűlés tagjait egyetértésre s fogadta, hogy míg munkásságára a hazának szüksége lesz, egész lelkével s minden erejével a hazáé leend. Szavait ismét kitörő éljen és taps kísérte.

Ezután a kormányzó felhívta a ministereket, hogy az esküt az országgyűlés előtt az ő kezébe tegyék le. — A ministerek előtt Gorove I. jegyző olvasta az esküformát, s ők utána mondták.

Ezzel az ülésnek s egyszersmind a nemzeti

ünnepélynek vége lett, melly külfényben pompában semmivel sem volt nagyobb, mint városunkban egy gazdag ember esküvője és menyeközje; — de a nép örömét s lelkesedését tekintve, határtalan fenséges; — mert mindenki érezte, hogy e napon esküdött meg hazánk imádott menyaszszonyával — a szabadsággal, mellyel vagy örökre kell élnie válhatatlan összeköttetésben, vagy érte halnia hős és dicső halált! — A napokban a ház elébe a zsidó emancipációról került törvényjavaslat. — Az indítványt Tóth L. tette volt, de ő indítványát visszavette azon okból, mert már e tárgyban Kállay Ö. még Pesten tett indítványt,

melly már osztályokban is tárgyalatott. — Midőn ezen indítványtéttele szóba jött a képviselő házban, Szemeré miniszterelnök azt ígérte, hogy a kormány általános szándékozik törvényjavaslatot terjeszteni a ház elébe minden az egyenlőség elve ellen fenálló közalak és kasztok lerontására, melly törvényjavaslat egy részét a zsidó emancipáció is fogja tenni.

Szükségtelen a zsidók emancipációját az egyenlőség és humanismus elveiből fejtegetnem, szükségtelen azt mondanom, hogy a zsidók magukat szabadságharcunkban úgy érdemessé tették, hogy méltán igényelhetik a polgári jogok élvezetét; mert ezt mindenki tudja; hanem csak ezt jegyzem meg, hogy a zsidókat még a Papi császár oetroyált alkotmánya is emancipálja; mennyivel inkább kell nekünk ezt tennünk, kik jelen küzdelmeink lobogójára ezen szavakat tűztük: egyenlőség, testvériség, democratia és respublica! azért csak for ever zsidó emancipatio!

Reméljük, az izraeliták a haza iránti rokonságon és hűségen kívül azáltal is meg fogják érdemelni a polgári jogok élvezetét, hogy nem ragaszkodnak többé ótestamentomi separatistiscus szokásaikhoz olly makacsul, mint eddig tévék.

Reméljük azt is: hogy az emancipatio egyik pontja leend, a zsidók és keresztények közti vegyes házasság megengedése is.

— Városunk e napokban igen feszült figyelemmel várja a budai várostrom kimenetelét. A mennyire örültek sokan, midőn az ellenség Pestről kivonult, annyira le vannak most veretve.

Én soha sem tartozám azok közé, kik a szerenese mosolygására nagyon vidám képeket csinálnak, jól tudtam, hogy azon nagyszerű drámának, mellyet a magyar nemzetnek le kell játszania, még csak előjátékában vagyunk; és nem hittem az ellenséget olly becsületesnek, hogy ha már Prágát és Bécsot nem irtózott összelövetni, az előtte leggyűlöltebb Magyarország fővárosát minden sérelem nélkül odahagyja.

De én meg vagyok győződve, hogy legszerencsétlenebb politicia a gazság és alávalóság politikája, kit isten meg akar buktatni, eszt veszi el előbb, és ki azt hirdeti, hogy csak egy kis töredék ellen folytat háborút, mégis az egész ország összes népének antipathiáját ébreszti fel maga ellen, annak isten eszt vette el, annak soha sem tűzendi homlokára a hálás nép sem a győzelem bábérjait, sem a polgári bölcsesség és erény cserkoszoruját.

Én azon ágyulövéseket, mellyeket az ellenség Pestre tesz, úgy tekintem, mint a habsburgok temetésére szánt diszlövéseket, mellyeket az összes osztrák birodalom népei igen örömet fognának megtenni zsarnokaik sirja felett.

Sz. J.

Ruszkabánya, maj. 5. E város lakosai a magyar nemzet függetlenségi nyilatkozatát a legnagyobb lelkesedéssel fogadva, ápril 28. és 29-kén örömmünnepet ültek, 28-kán estve a város utcai pompásan kivilágítottak, másnap pedig

„Téged isten dicsérik“re gyűlt össze a lakosság, hálát adván a magyarok istenének, hogy az igazságos ügyet megáldá s megszentelé a nép szent küzdelmeit. Az isteni tisztelet után több fényes termekben és szegény hajlékokban gyűlt össze a nép lakomázni, hol először is K o s s u t h honunk szabadítójáért, B e m altábornagyért, továbbá az összes magyar hadseregért és a magyar kormányért örömpoharak ürtettek.

B.-Gyarmathon majus 13-kán 1849.

Tegnap örömnappunk volt: tegnap négy hónapi elszámíthatlan szenvedéseink s a schwarzelgek általi sanyargatásaink után először láttunk magyar katonát, először volt szerencsés városunk, szabadító honvédeinket s az annyira híres huszárokat kebelébe fogadhatni. — Mint utasoktól halljuk, városunk a haza előtt rosz hirben van, pedig bizony egyikünk sem tudja még csak gyanítani sem, miért? — Városunk lakossága, akár a nemzetiséget, akár a vallást vegyük, merő zagyvalék, — van itt magyar, német, tót, görög, rác, zsidó, — r.-catholicus, evangelicus, reformatus, görög, ó-hitű, zsidó sat. — s mégis, midőn január elején a camarillának zsoldosai által leigáztattunk, ezek megyénk első alispánjának azt hányták leginkább szemére, hogy a Lajthától egész idáig jöttükben sehol olly kedvetlenül, sehol olly roszul nem fogadtattak, mint épen városunkban, és épen ez volt a városunkban lakos s Windischgraetz által bebörtönöztetett első alispánunk ellen intézett vádaknak is egyike.

Akadtt ugyan köztünk is egy gazember, ki a benyomult schwarzelgeknek, városunkba létezett, de első alispánunk által épen az nap utnak eresztett 2 mázsa puskaport, honvédeink számára készített számos bakancsokat, Görgeinek egy futárát, s mindezeknek 12 magyar katonából álló kíséretét elárulván, s a császár dzsidásait maga utánok vezetvén, el is fogatta, de e gazember is, a német katonaság jelenlétének dacára, nemcsak hogy minden társaságunkból kiküszöböltetett azonnal, hanem különösen a nagyobb részét német és tót ajku mesteremberpolgártársaink által annyira üldözöbe vétetett, hogy többé német katonai kíséret nélkül az utcára sem mert kijöni, házának ablakai mind beverettek, s a schwarzelgeknek elmenetelökkel velük ment el ő kelme is, — és miután csakugyan visszatérni bátorkodott, guerillaink által nyomban el is fogadtatott.

Losonecznak, mellynek szinte megvolt olly vagy tán még szebb mákvirágja, a szerencsés Losonecznak is városunk volt védő bástyája, s a losonezi diadalnak is mi adtuk meg az árát, mert az ott megpaczkázott schwarzelgek, boszujokat, mennyire lehetett, rajtunk töltötték.

És ime e legjobb lelkületű és annyit szenvedett városunk a haza előtt rosz hirbe ejtetik, s mi leginkább fáj, kormánybiztosunk bennünket és így a megye székhelyét, eddigelé egy kis látogatásra sem tarta méltóknak, sőt monda szerint a megye háza is innen Losoneczra lesz át teendő.

Városunk lakossága s ennek nyilvánított hazafiszeleme, sem e rosz hirbe jöttét, sem bár miféle bekövetkezhető animadversiót, bizony-bizony, meg nem érdemlette.

Lelkületünket látták a tegnap hozzánk jött s ma ismét tovább ment honvédeink, kiket leányaink jöttükben s mentükben koszorúkkal s virágokkal a szó szoros értelmében elborították, mi pedig, mennyire a fatalis négy hónapok alatt kizsákmányolt kamaráink engedték, szívesen láttuk, és ma határunk szélére elkisérvén, legjobb áldásainkkal tovább bocsátottuk.

Városunk háza teremében estve egy kis táncvigalom is improvizáltatott, s a lelkes honvédek more patrio, ki világos ki viradik vigadtak. Monda szerint e mulatságban két uri nő egészen az utálatos bicolorba öltözve jelent meg, de honvédeink, kik csak fegyveres ellenekkel vivnak, ezt észrevenni sem látszóttak, s ezekkel is csak táncoltak, mulattak.

Nem így tettek schwarzelg vendégeink, ezek közül egy hadnagyoeska néhány hetekkel ezelőtt egy ügyvédpolgártársunkat csak azért, mert az utczán Perge kalapban megjelenni bátorkodott, kardjával támadta meg.

Hallottuk azt is, hogy megyénknek Losoneczon tartatott választmányi ülése a hódolat nyilvánítására ugyancsak Losoneczra nagyszerű ünnepélyt rendeztet, s ennek mint halljuk 4000 pengő forintra számított költségeit honi pénztárunk viselendi. Ha ez igaz, ugy nem tarthatjuk meg magunkat s kimondjuk, hogy most, midőn a haza még folytonos veszedelemben van, olly temérdek szükségünk fedezendő, annyi sebeink orvoslandók, annyi megkárosított hazánkfiak kártalanítandók, az illy hatósági ünnepélyek, táncvigalmak sat. igen-igen időelőttiek, s honi pénztárunknak olly költségekkeli terheltetése lelkismeretellenes pedig annyival inkább, mert hódolatunkat Kolosvárnál szebben nyilváníthatni nem fogjuk, ha agyon táncoljuk is magunkat. Ne táncoljunk uraim, de állítsunk katonát, s ne költsünk hiába, hanem szereljük fel azokat! s az áldomást hagyjuk meg a munka végére.

Vox clamantis in deserto.

Zala-Egerszeg maj. 12. 1849.

Megsúlyosodott rajtunk zalaiaikon a sors keze, mult jó napjainkat dec. vége óta sinljük; megyénk folytonosan ellenség által nyomatik, N. Kanizsán most is két—három ezer tanyáz és a lelkes két várost t. i. Kis-Kanizsát is ostromállapotban tartja, minket egerszegieket egy hete mult, hogy egy csapat három ágyuval és egy rakétával a stajer szélekről meglátogatott, — zsarolni akart, elsőben nyolcz, utóbb négy, végre egy ezer pengő ftokat a városon, mert egyházunk tornyán magyar zászló lengett; de a városi tanács megtagadott írásbeli nyilatkozatával huzódott még az napon Sopron felé vissza.

E kis meglepő demonstrációja a németnek, ugy látszik, sokakra roszul hatott, adja isten, hogy igen becsületes magyar postamesterünk meg ne

bokrosodott legyen — a magyar hirlapok irányában! —

Ugyanis Körmentre és Szalabérbe mint szomszéd postaállomásokra a magyar lapok rendszeren járnak, — mi nem kaptunk még eddig semmit sem, én magam is előfizettem Marcius 15-re m. é. dec. 18-án az itteni postahivatalnál, azonban mi sem érkezik; teljes tisztelettel kérem a szerkesztőséget, méltóztassék figyelmét Zala-Egerszeg felé is fordítani és szükség esetére egy pár felvilágosító sorokkal minket értesíteni.

Ha levelemből becses hirlapjába valamit kivonni tetszésére lenne, nevemet még most kihagyatni kérem, mert stajer és osztrák határszéleken lakunk.

Fogadja egyébiránt szerkesztő ur hazafini buzgó hajlandóságomat.

N. N.

Ezen levélhez szabad legyen még néhány szót toldanunk. Más uton is tudomásunkra jutott a szalai nép lelkesültsége, mint egy ember kész volna az felállni csak vezér mozdító, szellem mutatkoznék s kis fegyveres erő gyámolitaná s buzditaná Kanizsát, kivész a megyéből az ellenség, s a levélben említett mozgó csapatok rablásait egy a néptől támogatott guerilla könnyen visszaverhetné, s e nagy megye erejét szabadságharcunkban csak hamar tényezővé tehetné.

D.

Rác és horvát hírek zágrábi lapokból.

Jellachich majus 9-kén ismét elhagyta Zágrábot, Eszékre menvén, de rendeletet hagyott hátra a sajtó korlátolása s az idegenek kiűzése iránt.

— Im az octroyált alkotmány egy magyarárzója! —

— A Südslavische Zeitungból kiténik, hogy a karlovitzi juntában csakugyan vannak viszályok. Rajachich Stratimirovicsnak ellensége, sőt ez utóbbit saját unokaöcsése javára a vezérségtől meg akarja fosztani, de Stratimirovics népszerűsége ellenében nem győzhetett. S így ellenzi az ugynevezett szerb nemzetgyűlés összehívását, hogy a vajdaválasztást meggátolván, a kormányt halálig kezében tarthassa, de egy szerb küldöttség jelent meg nála, kimondván, hogy előbb nem távozik, míg a gyűlés összehívva lesz.

— A Szerémségbe átvándorolt lázadó rácok száma olly nagy, hogy őket e föld elfogadni nem bírja sokan sírva költöznek Szerbiába. Nagy a panasz Austria ellen, hogy a kiűzött rácokat veszni hagyja, míg a hűtlen bécsieket és az erdélyi zászokat segíté.

A Süd.-Slav. Zeit. mint látszik, nagy kedvvel közli pesti német lapokból a magyar kormány rendeleteit, sőt még tábori anecdotáinkat is.

K ü l f ö l d.

Ma került ismét kezünkbe néhány külföldi lap, köztük az „Ost-Deutsche Post“ majus 2-ki száma, ebben az előbbi napi bécsi ujság után kö-

zöltetik az egyetlen hivatalos színű ezikk, mely az annyiszor emlegetett orosz intervencióról eddig közzé tétetett. A ezikk következő:

„A lázadás Magyarországon néhány hónap óta olly terjedelmet nyert és jelen phasisában olly határozottan mutatja az európai forradalmi párt összes ereje egyesítésének jellemét, hogy minden álladalmak érdeke közös, a császári kormányt a minden társadalmi rend ott elterjedő felbomlása elleni harcban segíteni.

Ezen fontos okok indíták ő felsége kormányát, ő felsége az orosz császár fegyveres segédelmét igénybe venni, s ez a császártól azonnal a legnemesebb készséggel és legterjedtebb mértékben megígértetett. A mindkét részről hátráltatott rendszabások kivétel teljes folyamatban van.“

Igy minden aláírás, indoklás vagy feltételek elsorolása nélkül az osztrák hivatalos lap. Forrásunk s más német és cseh lapok maguk is megbotránkoznak mind az orosz segítségen, mind az azt tudató ezikk száraz, mit sem mondó modorán. Az orosz segítség — ha csakugyan bekövetkeznék, — utolsó segédeszköze a dynastiának, melly legjobb esetben is többet árt mint használ nekik. Mert ha győz: alárendelt hatalommá aljasuland. S ha — mint bizunk isten igazságában — meggyőzetik, a hátráló orosz zászlók elvándorolnak az irántai vonzalom vég foszlányait is.

Más hírek szerint az oroszok már Krakóba és Bukovinába bejöttek, de e felől semmi hivatalos tudósítás. Mások szerint az oroszok a Magyarország ellen küzdő osztrák sereg helyett csak a többi császári tartományokat tartandják megszállva. — Mondatik az is, hogy Gallicziában Bemnek odajutott szözege következtében nagy mozgalom mutatkozik, s komolyabb zendülés kitörésétől lehet félni.

— Olaszországban, ugy látszik, Velence ellen fordítá az osztrák hatalom főerejét. Malghera, Velence elővára erősen ostromoltatik. Maga Radecky és Bruck osztrák minister is meglátogatták az ostrommunkálatokat, mellyek — ha lehetünk az osztrák lapoknak — még a Komárom elleni készülleteknél is nagyobbak, s adja isten, hogy épen annyi, vagy még kevesebb sikerük legyen. — Radecky beküldé feltételeit Velencebe, természetesen, hogy pontjai közt ismét az „unbedingte Unterwerfung“ az egy feltétel, mellynek pontos megtartását reményleni lehet. Radecky 48 óra alatt kívánt választ, de az osztrák lapok szerint e helyett nem várt makacs és erőlyes ellenállás következék. — Az ostromló osztrák sereget Heinau vezérli, ugyanazon Heinau, kinek hős Damiancsunk Temesvárott olyakat mondott, hogy ő exc. elpirulni kellett volna, ha

már fenséges karok vad ölélése által fertőzött aanyja méhében nem felejtette volna el az elpirulhatást.

— A „Südslavische Zeitung“ majus 11-ről az octroyált alkotmányhoz nevezetes commentárt közöl. Ez nem egyéb, mint Ferencz József körlevele, mellyben a tartományi hadi parancsnokokkal tudatja, miképen a dicső osztrák hadsereg vezérletét, még pedig nem csak mostanra, de jövőre s béke idejére is maga vevé át s elmondja hatáskörét, mellyet az octroyált alkotmány értelmében magának tartja fen, s gyakorlatára tábornoksegéde vezetése alatt saját katonai irodát állított. E szerint az osztrák hadügyministerség valódi ősi táblabíróssá válik, s a henyélésen s fizetése beszédésén kívül semmi teendője sem maradand, mint szerencsétlen esetben ő felsége kegyelmes baklövéséiért fejével adózni.

— Prágába Magyarországból két Bloudek-féle önkéntes menekült. — Ugy látszik, valami Hurbán-féle vitéz csapat. — A katonai hatóság őket mint szökevényeket fogatá el, de a főör előtti összesereglett nép szabadításukat kíváná, s a esk. főörseget hatalmas macskazenével tisztelék. Az elfogottak erős keringőrség által aztán a rendőrséghez kísértettek. Követé a tömeg s a macskazene. Megjelent egy félszázad magyar katona a Mihál — hajdan Márjasy — ezredből — (forrásunk hibásan Don Miguelt mond) — s „Éljen Kosuth!“ szavakkal fogadtaték a nép által, és csak a nemzetőrség megjelenése gátlá az ütközést. A foglyok kezesség mellett szabadon bocsáttattak.

— Lazanszky morva kormányzó a magyar határra ment, Morvát beütésük ellen biztosítani, hasonló történt osztrák Szil' iában, honnan minden feketesárga katonaság a jablunkai szorosozhoz szállítottatott ennek védelmére.

— Romában Mazzini triumvir felszólítására Oudinot francia tábornok követi mint jövetelük céljául következőket tűzék ki: 1. A római statust osztrák invasiótól megóni. 2. A nép véleményét célszerű kormányzási forma felől kipuhatólni, és IX. Pius és Roma népe közt a kiengesztelésre utat nyitni. Mazzini felelé: A pápa önként ment s önként jöhet vissza, s hogy a francziák idegen invasiót helytelenül akarnak gátolni, magok invasiót tevén, végre hogy Roma védni fogja magát a francziák bejövetele ellen. Ennélfogva a köztársaság megmentése a triumviratusra bizott. 10000 ember állt Avezzona alá, a kapuk eltorlaszoltattak. Cicernacchio a Tranteverinusok elére állt, a Molle hid aláaknázott, s minden a védelemre szükséges megtörtént. Bolognában hasonlóképen. E bátorságból sokan azt következtetik, hogy háttérben angol ügyvivő működik. A római nép manifestumot bocsáta a francia

sereghez, mint republicanus testvéreihez, mellyben őket a francia ministerium eselszövényeire figyelmezteti.

— Drezdában a harez majus 7-ig terjedő tudósítások szerint még nem volt bevégezve, bár porosz katonaság segíté a szász, s Bécsen útjött hírek szerint a királyi sereg előnyben volt. A kisebb szász városok a drezdai ideiglenes kormányhoz csatlakoztak. Lipese eltorlaszoló magát, s nemzetőrségét a német birodalmi alkotmányra esketteti. Hír szerint a szász király és öcsese Albert herczeg részére lemondtak.

Berkovics és Perisits császári biztosok, egyébként Torontál megyei szolgabíró s esküdt, kik még mult hóban Lovrin helységben 4 magyar által épen akkor, midőn a községet akasztófáival fenyegetés mellett a császár részére ujonczadásra kényszeríteni akarták, elfogattak és Szegeden f. évi majus 8-án délutáni 6 1/2 órakor puskapor és golyó által kivégeztettek.

Kornis K.

2—1

Házeladás.

Vácson Timár utca 27. sz. a ház, melly öt szoba, konyha, kamara, istálló, pincze, kút, Dunára fekvő nagy magtárral és kerttel ellátva, eladatik, értesülhetni Pesten Zöldfa utca 775. sz. a. a ház mesternél.

Csep hadnagy úr felszólittatik: hogy tartozását az általa elvitetett kardokért 24 óra alatt fizesse ki, ellenkező esetben nevét és botrányos eljárását közvélemény ítélete alá bocsátom.

H. K.

Lovak adatnak el.

Egy kocsiló, és két hatéves pej papripa, egyik 15' arab vér; a másik 15' 3'' angol vér szabad kézből vehetők, s megtekinthetők az országos fő hadi tanoda (Ludoviceum) istállójában.

A „Két pisztoly“ című kávé- és vendégházat ujan rendezvén, mind a t. cz. városi közönség, mind a t. cz. utazók kívánatait lehető legjutányosb áron kielégítendő, pontos és kész szolgálatomat ezennel tisztelettel ajánlom.

Haslinger József.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetni e lapra Pesten Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. Egyes szám ára 3 kr. pp.